

ikke have overdraget den Ret, han ikke havde mere; den Forstrandsret, som engang havde tilhørt ham, men som var forlængst bortfaldet, kan han jo ikke have taget igjen eller bortgivet. Han har blót givet, men ikke taget i det Dieblif, han vilde gjøre sit Folk frit. (Meget godt! Latter!) Jeg antager saaledes, at der er megen Tvivl om, hvorvidt Kaldsbrettigheden i det Hele er hævet, og jeg vil ingenlunde tvivle om, at, naar Leiligheden gives, en eller anden privat Mand da vil søge Tvivlen hævet ved Domstolene, der naturligtviis have Ret til at afgjøre Spørgsmaalet. Hvorvidt man vil komme med en ny Lov om den omtalte Ret, er noget ganske Andet. Det er ikke Regeringens Ret til at give en saadan Lov, som jeg her vil bestride, men blot at den er allerede given. Jeg har anført dette, ikke fordi jeg har den ringeste Interesse i, at Kalds- eller Virkeretten skal bestaae; men jeg troede, at det var rigtigt, da Mange antage, at den ikke er hævet, at anføre det, for at Sagen kan her blive nærmere omventileret, hvis Noget i Thinget maatte ville bevise mig, at jeg ikke har Ret i, hvad jeg nu har ytret.

Krieger: Ja, jeg frygter rigtignok for, at Thingets Formand ikke vilde give mig Tilbedelse til at besvare de Spørgsmaal, som her ere blevne opfaste, paa den Maade, hvorpaa de ere blevne fremsatte, idet det forekommer mig klart, at en stor Deel af Hovedudviklingen deraf, hvis det skulde møde en Besvarelse, som iøvrigt er overordentlig simpel og let, vilde føre os meget langt fra dette Spørgsmaal (Ja!). Det er for Den, der har fulgt den ærede Rigsdagsmands Foredrag, og som blót er lidt bekjendt deels med de almindelige Sætninger, han paadavaabte sig, og deels med de særegne Retbestemmelser, om hvis Anvendelse der er Tale, aldeles klart, at hans Argumentation omtrent er saa svag, saa løs og saa ugrundet, som den kunde være (Ja! Hør!). Hvad derimod det foreliggende Spørgsmaal angaaer, da vil jeg blot gjøre den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgkreds (Grundvig) opmærksom paa, at jeg ikke havde overhørt, hvad der blev anført om den Forpligtelse, der ifølge Grundloven paaligger Ministrene med Hensyn til Udnævnelsen til disse

Embeder. Dgsaa efter de tidligere Bestemmelser, efter Fundatsen, bleve Bestallingerne at meddele, eller, som det hedder, vedkommende Præst eller Retsbetjent at udnævne igjennem vedkommende Kollegium, men det var efter at Kongen havde erfaret Protectricens Mening, som da umiddelbart blev at forelægge Kongen til allerhøieste Afgjørelse; derpaa kunde Kongen reskribere Cancelliet og sige, at Bestallingen skulde udfærdiges. Det er Noget, der ikke kan lade sig gjøre. Derimod kan det vel lade sig gjøre, — det er i alt Fald ikke stridende imod Grundlovens Ord — at Ministeren, efter at have paaseet, at de 3, der bringes i Forslag, have de lovbestemte Qualificationer, derpaa selv gjør Forestillingen og bevirker, at en af dem bliver udnævnt. At dette derimod strider imod Grundlovens Mand, er allerede fremhævet og anerkjendt.

Formanden: Jeg tør saaledes maaffee ansee den nærværende Forespørgsel for at være sluttet.

Vi gaae da efter Dagsordenen over til Spørgsmaalet, om de der opførte Lovforslag skulde nyde Fremme. Dette Spørgsmaal bliver først at opfaaste med Hensyn til det af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) indbragte Udkaast til Lov om visse Dyrighedserklæringers Meddelelse til Supplikanterne. Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet.

J. A. Hansen: Det Lovforslag, jeg har tilladt mig at indbringe for det ærede Thing, gaaer ud paa, at saadanne Dyrighedserklæringer, som ifølge Lovgivningen skulde meddeles paa indgivne Ansøgninger, kunne blive vedkommende Supplikanter bekjendte, naar de forlange det; og i § 2 har jeg søgt at imødegaae den af de Indvendinger, jeg har hørt imod en saadan Bestemmelse, som jeg kan tillægge nogen Vægt. Den Bestemmelse, at Dyrighedserne have at meddele Erklæringer paa indgivne Ansøgninger, skriver sig fra en Forordning af 30te April 1771, hvori det, „for at de, som have grundede og besøiede Alliggender at foredrage, desto hastigere kunde faae Resolution“, bestemmes, at „alle Ansøgninger, som indgives, enten til H. Majestæt selv eller